

РЕШЕНИЕ

№ 3538

гр. С., 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Д.Б.А.

при участието на секретаря С.С.Ц.

като разгледа докладваното от Д.Б.А. Гражданско дело № 20221110138207 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от Н. М. А., ЕГН *****, с адрес *****, против А. Р. С., *****, с която са предявени иски с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е собственик на строителна машина за полагане на гипсови и варови мазилки, която закупил през 2015 г. Навежда твърдения, че през 2016 г. с негов познат К. Т. се уговорили да измаже къщата му в гр. С.. През лятото на 2017 г. получил обаждане от Т., че къщата е готова за мазане и последният поискал юли месец ищецът да започне работа. Поддържа, че тогава имал друга работа, като уведомил Т., че ще му даде машината срещу месечен наем от 1000,00 лева и ще му намери хора „мазачи“. Т. се съгласил и през месец юли 2017г. ищецът закарал машината на обекта. След това свързал Т. с мъж на име Р., който дошъл при него заедно с още двама мъже „мазачи“ А. и Салих. Поддържа още, че на 18.08.2017 г. получил обаждане от негов познат В. Г., който работил на къщата на Т. като кофражист, който му съобщил, че единият от майсторите - А., дошъл на строителния обект и заявил, че ще премести машината на друг строителен обект за 2-3 дни, след което ще я върне пак. Заявил още, че ищецът бил уведомен за местенето. Поддържа, че нямал уговорка нито с А., нито с другите двама майстори за местене на машината. Поддържа, че предупредил Т. машината да не се изнася в негово отсъствие и да не се предава на друг. Поддържа още, че когато се обадил на Т., същият заявил, че не знае за случая. Сочил, че при пристигането на адреса били Т. и майсторите В. Г. и Н. Г.. В. и Н. му казали, че А. дошъл на строежа заедно с още един мъж и изнесъл машината в разглобено състояние и натоварил инстР.тите в микробус. Ищецът влязъл в къщата и установил, че липсвали машината и всички допълнителни инстР.ти към нея. Впоследствие търсил многократно А., но той не си вдигал телефона. Сочил, че след това подал сигнал в ОБ РУ- СДВР, където било образувано досъдебно производство. Навежда твърдения, че до настоящия момент ответникът не отговарял на обажданията, за да уредят отношенията си доброволно, респ. не връщал машината и другите инстР.ти. Ето защо, иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сума в размер на 10 900 лева, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди във връзка с противоправното деяние, ведно със законната лихва от 18.08.2017 г., обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение в размер на 5 425,79 лева., както и лихва за забава от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Претендира сторените в производството разноски.

След изпълнение на процедурата по връчване на исковата молба е постъпил в срок

отговор от ответника А. С.. Със същия счита предявените иски за допустими, но неоснователни. Оспорва твърдението на ищеца, че същият е собственик на строителна машина за полагане на гипсови и варови мазилки, поради липса на писмени, доказателства необходими за доказване на собствеността. Прави възражение и по отношение на собствеността на останалите движими вещи с твърдението, че липсвали доказателства за придобиване на изброените вещи и заплащане на тяхната стойност. Оспорва размера на исковата претенция с твърденията, че в исковата молба не е конкретизирано обстоятелството кога е била произведена машината за полагане на гипсови и варови мазилки, което да прецизира нейната оценка. Поддържа, че не бил посочен месеца на 2015 г., когато машината била закупена „втора ръка“. Навежда твърдения, че в исковата молба не се съдържа информация какво е било техническото състояние на движимите вещи към 18.08.2017 г. Оспорва твърдението през лятото на 2017 г. ответникът да е работил като „мазач“ на строителен обект, находящ се в гр. С., кв. ***** Оспорва също да е съществувало наемно правоотношение между ищеца в качеството му на наемодател и неговия познат К. Т. /наемател/ по силата, на което първият да е отдал под наем на втория процесната машина. Оспорва също и исковата претенция за лихви с твърдението, че ответникът няма парично задължение към ищеца по смисъла на чл. 86 от ЗЗД. Прави възражение за изтекла в полза на ответника погасителна давност. Моли съда за отхвърляне на предявените иски. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно съединени иски с правно с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за сумата от 10 900 лева имуществени вреди, представляваща стойността на откраднатите вещи във връзка с противоправното деяние, изразяващо се в противозаконно отнемане на чужди движими вещи, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба и на основание чл. 86 ЗЗД сумата от 5 425,79 лева, представляваща лихва за забава от датата на увреждането – 18.08.2017 г. до подаване на исковата молба.

По иска с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, за уважаване на исковата претенция ищцовата страна следва да установи при условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, както следва: 1) деяние, а именно, че ответникът е извършила описаното в исковата молба противоправно действие – отнел е чужди движими вещи; 2) вреда, а именно, че е претърпял твърдените имуществени вреди в претендирания размер; и 3) пряка и непосредствена причинна връзка между противоправното и виновно поведение на ответника. Във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното (чл. 45, ал. 2 ЗЗД).

В тежест на ответника и при доказване на посочените обстоятелства е да обори установената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД презумпция за вина или да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Видно от материалите по ДП № 2303 ЗМК 2384/2017 г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр.пр. № 32715/2017 г. по описа на СРП ответникът е привлечен като обвиняем за престъпление от общ характер, за това че при условията на посредствено извършителство и чрез използване на моторно превозно средство отнел чужди движими вещи от владението на ищеца без негово съгласие с намерението противозаконно да ги присвои.

В случая не е налице отрицателната процесуална предпоставка на чл. 229, ал. 1, т. 5 ГПК за спиране на настоящото производство до приключване на воденото досъдебно производство с окончателен акт, тъй като правилното решаване на спора по предявения иск за обезщетение не зависи от установяване на факта извършено ли е престъпление от ответника по чл. 195, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 194, ал. 1 НК. Това налага предявеният иск да бъде разгледан по същество. Основателността му предполага да се установят по делото елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане.

Събрани са гласни доказателства чрез разпит на свидетелите К. К.ов Т. и В. Борисов Г..

Свидетелят К. Т. споделя, че е строителен инженер и познава Н. от много години. Твърди, че ищецът закупил процесната машина през 2015 г. от строителен предприемач, като същата била почти нова, в много добро състояние. Споделя, че с Н. имали уговорка

машината да бъде използвана в неговия обект за измазване, като ищецът му я докарал лично в строителния обект. Поддържа, че към машината имало маркучи и пистолет, както и други инстР.ти необходими за работа със същата, като всички били собственост на ищеца. Сочил, че в обекта работели трима майстори. Машината, заедно с всички част и инстР.ти, била открадната от един от работниците – А.. Споделя, че А. му се обадил и му казал, че повече няма да работи на обекта. Когато отишъл на място установил, че машината и инстР.тите ги няма. Твърди, че на камерите видял как машината била открадната от А., като била натоварена на микробус. Сочил, че подали жалба в полицията за извършеното деяние.

Свидетелят В. Г. споделя, че познава Н., тъй като са работили на различни строителни обекти заедно. Заявява, че е работил на обекта, от който била взета противоправно процесната машината през 2017 г. Твърди, че машината е собственост на ищеца, който лично я е докарал на място в къщата на свид. К. Т.. Споделя, че докато е работел в къщата, ответникът дошъл с двама души и заявил, че ще вземе машината за работа на друг обект, където Н. ги чака, след което качили машината в камион и си тръгнали. Заявява, че веднага се обадил на ищеца, като споделил с него казаното от А.. Установил, че машината е открадната, тъй като Н. му казал, че няма такава уговорка с А. и не знае къде е откарана машината.

По делото е прието заключение на съдебно-оценителна експертиза, неоспорено от страните и кредитирано от съда, като компетентно изготвено. Вещото лице, изчислявайки стойността на стоките по средни пазарни цени към 18.08.2017 г. и при отчитане срока им на експлоатация, физическото и морално изхабяване, е посочило в заключението, че общата стойност на машината и инстР.тите възлиза на 6 236,28 лева.

Въз основа на съвкупната преценка на събрания по делото доказателствен материал, настоящия съдебен състав счита за установени предпоставките, кумулативното наличие на които обуславя ангажирането на деликтната отговорност на ответника. С отнемането на владението върху процесните вещи от техния собственик ответникът е причинил имуществени вреди на ищеца, от което следва и наличието на причинно-следствената връзка между противоправното поведение на ответника и настъпилния вредоносен резултат – претърпените имуществени вреди от ищеца.

Съдът счита, че няма пречка един факт да се приеме за доказан, ако е установен със свидетелски показания /при условие, че те са допустими като доказателствено средство/ и липсват други доказателства, както за неговото осъществяване, така и такива, поставящи под съмнение съществуването му. Когато страната извлича изгодни последици от определен факт, тя носи тежестта да го докаже чрез т.нар. главно доказване. Противната страна, която не носи доказателствената тежест, може да извършва насрещно доказване - да оборва главното доказване като докаже, че фактът не се е осъществил или най-малкото да внесе съмнение в осъществяването му. За да направи извод дали твърденият факт е доказан, съдът следва да претегли и да прецени съвкупно всички събрани доказателства - тези, които с положителност сочат на осъществяване на факта и тези, които по един или друг начин внасят съмнение или опровергават това. В настоящият случай правнорелевантните факти се установяват от показанията на двамата свидетели, разпитани в хода на съдебното дирене. От същите категорично се установява, че машината е собственост на ищеца, който лично я е докарал на място в къщата на свид. К. Т., а ответникът е взел машината за работа на друг обект, без да знанието и съгласието на ищеца и не я е върнал. По делото не са събрани никакви насрещни доказателства, които да го разколебават, поради което съдът намира, че доказването от страна на ищеца е успешно проведено. Ето защо съдът намира, че от събраните писмени и гласни доказателства по делото се установи по несъмнен начин извършването на всички елементи на деликта – пртивоправно поведение на ответника, настъпила имуществена вреда и причинната връзка между тях

По отношение на релевираното възражението за изтекла погасителна давност от страна на ответника, съдът счита същото за неоснователно. Съгласно Тълкувателно решение №1 от 04.02.2013г. по т.д.№ 2/2012 на ОСНК на ВКС, давността е институт на материалното право и не засяга субективното право, чиято защита се търси в процеса, а касае само правото на иск. Давността не се прилага служебно /чл. 120 от ЗЗД/, може да бъде прекъсвана или спирана и затова основателността на възражението на длъжника за давност подлежи на установяване в процеса, както и останалите правнорелевантни факти и обстоятелства. При изтичане на погасителната давност се погасява само правото на иск (на принудително изпълнение), не и самото субективно право, чиято защита се търси, поради което носителят му остава активно легитимиран да предяви иска за вземане, погасено по давност. При

направено възражение за изтекла погасителна давност, съдът следва да се произнесе със съдебния си акт по съществото на делото, след установяване на фактите във връзка с възражението, изслушване на възражението на другата страна за неизтекъл давностен срок, за неговото спиране или прекъсване и т.н.

Противоправното деяние е извършено и установено на 18.08.2017 г. Съгласно чл. 114, ал. 3 ЗЗД давността за вземане, причинено от непозволено увреждане започва да тече от деня на откриване на дееца, като давността е 5-годишна. Исковата молба е депозирана на 14.07.2022 г., поради което съдът счита, че възражението за изтекла погасителна давност по делото не следва да бъде уважено, тъй като погасителната давност върху вземането към момента на депозиране на исковата молба не е изтекла.

С оглед на гореизложеното, следва да се приеме, че предявеният иск е основателен до размера, посочен от вещото лице като стойност на противозаконно отнетите вещи към датата на непозволеното увреждане 18.08.2017 г., а именно 6 236,28 лева.

По иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД:

По иска по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на лихвата за забава възлиза на претендираната сума.

При неизпълнение на парично задължение, съгласно разпоредбата на чл. 86 от ЗЗД, длъжникът дължи обезщетение за забава. Съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, при задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана, т.е. от деня на увреждането. Ищецът по иск за вреди от непозволено увреждане има право да претендира лихви от деня на увреждането, откогато вземането му е станало изискуемо. Частичната основателност на главния иск води и до частична основателност на иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД.

След използване на данъчен калкулатор на Националната агенция за приходите и при приложение на нормата на чл. 162 от ГПК съдът приема, че размерът на обезщетението за забава, възлиза на сумата от 3102,80 лева, до който размер искът следва да бъде уважен.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на делото, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът своевременно е заявил искане за тяхното присъждане, като същият е сторил разноски в общ размер на 2 153,03 лева – 653,03 лева държавна такса, 300 лева депозит за вещо лице и 1 200 лева адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на делото на ищеца следва да бъде присъдена сума в размер на 1231,83 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника, следва да бъдат присъдени разноски съобразно отхвърлената част от исковете. Ответникът е сторил разноски в размер на 1 000 лева за адвокатско възнаграждение. От страна на ищеца е релевирано своевременно възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно, тъй като същото е определено съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. Съобразно изхода на делото, съдът счита, че в полза на ответника следва да бъде присъдена сума в размер на 427,86 лева разноски за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА А. Р. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ***** да заплати на Н. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ***** на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумата **от 6 236,28 лева**, представляваща обезщетение за имуществени вреди във връзка с противоправно деяние, изразяващо се противозаконно отнемане на вещи собственост на ищеца, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 14.07.2022 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 86 ЗЗД сумата **от 3 102,80 лева**,

представляваща лихва за забава от датата на увреждането 18.08.2017 г. до 13.07.2022 г. като **ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за имуществени вреди за разликата над уважения размер от 6 236,28 лева до пълния предявен размер от 10 900 лева и иска за лихва за забава над уважения размер от 3 102,80 лева до пълния предявен размер от 5 425,79 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК А. Р. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С., *****, да заплати на Н. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., *****, сумата от 1231,83 лева, представляваща разноси в настоящото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Н. М. А., ЕГН *****, с адрес: гр. С., *****, да заплати на А. Р. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С., *****, сумата от 427,86 лева, представляваща разноси в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____